

— celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;

— nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykanym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.

- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chronione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.
- 5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyłe pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

(¹) Zobacz wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoepfenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

(²) Artykuł 52 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Theophilou przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-293/13)

(2013/C 226/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Christos Theophilou i Eleni Theophilou (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie odszkodowania w kwocie 1 583 479 EUR na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;
- uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyłe oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;
- jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne” (¹), z tego względu, że:

— wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;

- na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz
- depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.
- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:
- w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;
- strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;
- pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”⁽²⁾;
- stanowiący przeciwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;
- celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;
- nie ma mowy o zachowaniu proporcjonalności ingerencji względem uzasadnionego celu, gdyż zgodnie z art. 3 traktatu EMS jego prawdziwym celem jest „uruchamianie funduszy oraz udzielanie jego członkom napotykanym lub mogącym napotkać poważne trudności finansowe, pod rygorystycznymi warunkami [...], wsparcia na rzecz stabilności, jeżeli będzie to konieczne do zapewnienia stabilności finansowej strefy euro w całości i jej państw członkowskich” bez równoczesnego paraliżowania ich gospodarki.
- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym wskazane pozbawienie depozytów strony skarżącej nie było konieczne, ani proporcjonalne.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym ostatecznie to pozwani spowodowali pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych, ponieważ gdyby nie to wystarczająco poważne naruszenie depozyty bankowe strony skarżącej byłyby chronione prawami wynikającymi z karty i protokołu, skutkiem czego szkoda poniesiona przez stronę skarżącą jest wystarczająco bezpośrednia i przewidywalna.
- 5) Zarzut piąty, zgodnie z którym skoro powyższe żądania są uzasadnione, stosowne klauzule należy uznać za nieważne i niebyłe pomimo faktu, że odnoszą się one do Cypru, ponieważ dotyczą strony skarżącej bezpośrednio i indywidualnie na tej podstawie, że stosowne klauzule i sposób ich wykonania naruszają traktat lub reguły prawne związane z jego stosowaniem, lub — w zakresie w jakim zostałyby orzeczone, że pozbawienie strony skarżącej jej depozytów bankowych podważało zasadę prawną wyrażoną w art. 6 ust. 1 TUE — że miało miejsce nadużycie władzy.

⁽¹⁾ Zobacz wyrok z dnia 2 grudnia 1971 r. w sprawie 5/71 Zuckerfabrik Schoeppenstedt przeciwko Radzie, Rec. s. 975.

⁽²⁾ Artykuł 52 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2013 r. — Fialtor przeciwko Komisji i EBC

(Sprawa T-294/13)

(2013/C 226/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fialtor Ltd (Belize, Belize) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny, Komisja Europejska